

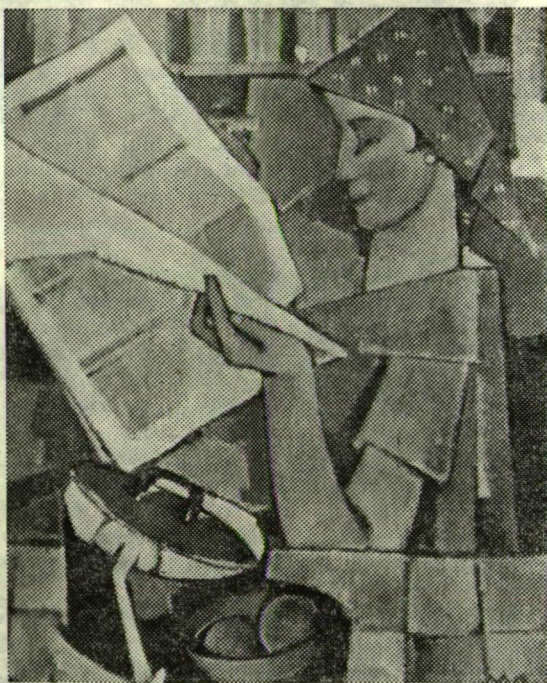
Gyopár-klubja mit keres a kiadók közt — rejtelem. Nyilván volt elkölteni való pénze. Hogy a Nemzetközi Gyermekév Békéscsabai Szervező Bizottsága is ott van a kiadók között, nem hibáztatható, hiszen a már említett Hegyesi János egyik verse a *Nemzetközi Gyermekévre* címet viseli. De hogy a Hosszú combok éjszakájának mi kapcsolata van a Nemzetközi Gyermekévvvel — újabb rejtelem. (Áttételes értelemben persze, van.)

C) Hazánk eme déli régiójában jelenik meg a Tiszatáj, amely ezt a rendhagyó recenziót — remélem — közli. Nos, recenzens bennfentes körökből úgy értesült, hogy ez a folyóirat kénytelen lemondani a műmellékletek közléséről, legalábbis csökkenteni kell számukat, mert nincs rá pénz. Nem jut rá az állami dotációból, meg az előfizetési díjakból, meg az eladott példányok árából. A Tiszatájat ugyanis pénzért adják.

D) Közismert a könyvkiadók katasztrófális anyagi helyzete. Recenzens tud olyan íróról, aki a haját tépi elkeseredésében, mert az egyik fővárosi kiadó — nincs is másilyen — elfogadta ugyan a kéziratát, szociográfiáról van szó, de kénytelen mellőzni a nagyszerű fotókat, ugyanis sokba kerülnek a klisék. Békés megyében, úgy látszik, más árviszonyok hatnak a könyvkiadásra, a klisék ára.

E) Egyik közismert irodalompolitikusunk azért helyesli a helyi kiadványokat — nem hivatásos kiadóktól származókat —, mert ezek tehermentesítik a hivatásos kiadókat s főként: elősegítik a vidéken élő költők, írók megjelenését. Nem hiszem, hogy ilyen kiadványra gondolt. Ez ugyanis nem öregbíti, hanem csökkenti a vidéken élő és alkotó írók, költők „árfolyamát”. Ez csak arra jó, hogy „előkelőbb” körökben azt a képzetet keltsék: ez a vidéki irodalom. Annak megállapításával, hogy nincs külön vidéki és fővárosi irodalom, jegyezzük meg, ha volna is „vidéki irodalom”, az nem ilyen volna. Az — irodalom lenne. Van persze Békésben is irodalom. Úgy hívják: Simonyi Imre. De ő nincs benne ebben az antológiában.

M. G.

MOHI SÁNDOR:
ÚJSÁGOLVASÓ